

[Ole Bjørn Kraft.]

område. Tværtimod blev det med voldsomhed understreget på kongressen, at målet stadig er den kommunistiske verdensrevolution, og at man med den yderste styrke og udholdenhed vil optage den ideologiske krig mod kapitalismen. Man tror ikke længere, krig er nødvendig for at nå dette mål, men man vil anvende andre midler dertil, det fremhæver man klart og tydeligt. Et af dem er folkefrontpolitikken, samarbejdet med socialdemokraterne for ad parlamentarisk vej at få flertal til omdannelse af samfundet. Derfor fløjter man for tiden en meget venlig melodi, når man taler om, at kommunismen vil sejre med fredelige midler, men man understreger, at i en række kapitalistiske lande vil en voldsom omstyrning af, hvad man kalder bourgeoisiets diktatur, og en skærpelse af klassekampen være nødvendig, og man fremhæver, at kommunisterne naturligvis må gå i spidsen i dette samarbejde med socialdemokraterne.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen — og det er den tredje ting, jeg gerne vil nævne — henviste til, at Sovjetunionen ville nedskære sine styrker med 1,2 mill. mand i løbet af det kommende år. Hvis det betyder en reel reduktion, vil det blive hilst med glæde og bidrage til afspænding; men vi må samtidig ikke glemme, at Sovjetunionen indtil nu har opretholdt disse militære styrker og lagt megen vægt på dem og også øget deres effektivitet. Vi hører nu, at Sovjet råder over interkontinentale raketvåben. Den norske udenrigsminister, Lange, fremhævede med rette i stortinget fornylig, at de nye våben gør det tvingende nødvendigt både af budgetmæssige og militære grunde at gennemføre betydelige omlægninger af forsvaret, og derfor må meddelelsen om reduktionerne ses i sammenhæng hermed. De behøver ikke absolut at betyde en virkelig reduktion i magt.

Det hører for det fjerde også med til billedet, at Sovjetunionen vedbliver med at bære ved til bålet eller, hvor det ikke allerede blusser, at lægge det tilrette i Asien,

Mellemøsten og Afrika. Disse bestræbelser, som er et angreb på Vestens position, er på ingen måde blevet afværget, efter at charmeoffensiven er kommet i gang; kommunisterne i de forskellige lande, også de danske kommunister, arbejder ivrigt på at sætte spild mellem Atlantpagtlandene i det håb — som det også fremgik af det ærede medlem hr. Aksel Larsens tale — at få Danmark og Norge ud af Atlantpagten.

Når de russiske forhandlere under handelsforhandlingerne med så stor vedholdenhed krævede, at vi skulle bygge tankskibe til dem, var det i håb om at slå en breche i vort forhold til de vestlige lande. Det lykkedes ikke; stats- og udenrigsministeren førte disse forhandlinger i Moskva på en måde, som har vundet tilslutning fra alle sider her i landet.

Man er heldigvis i forholdet til Norden i den senere tid kommet ind på en bedre indstilling, som bl. a. har givet sig udtryk i holdningen overfor Nordisk Råd, men målet er ikke opgivet — det fremgik med tydelighed af det ærede medlem hr. Aksel Larsens tale. Når jeg imidlertid har sagt alt dette, vil jeg gerne fremhæve, at det trods alt må ses som et stort fremskridt, at kampen så at sige er flyttet fra det militære til det politiske, økonomiske og ideologiske område. Vi skal blot erindre, at den fortsætter.

Vi er også tilfredse med og betragter det som et godt tegn, at der for tiden synes at føres en mere human politik i Sovjetunionen, og at der gives mulighed for bedre samkvem mellem folkene. Det kan heller ikke afvises, at en indre udvikling i Sovjetunionen kan styrke den tendens til samarbejde, som nu har vist sig. Der er jo sket store ændringer. Ikke blot er der kommet en herskende overklasse, men man er også i færd med at danne en mellemstand, som ikke tidligere har eksisteret, og som man giver betydelige privilegier. Vi må derfor her i Vesten være åbne for at kunne medvirke til styrkelse af de kræfter i Sovjetunionen, der vil opgive den verdensrevolutionære politik. Vi kan ikke og vil ikke afvise